

Sygn. akt I C 1456/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wojciech Modrzyński

Ławnicy : -----

Protokolant: : st. sekr. sądowy Monika Falkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2013 r. w Toruniu

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko W. M.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

1. Oddala powództwo;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 960zł (dziewięćset sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

IC 1456/13

UZASADNIENIE

Do Sądu Okręgowego w Toruniu wpłynął pozew J. S. przeciwko W. M. o naruszenie dóbr osobistych. Powód domagał się nakazania pozwanej usunięcia skutków naruszenia jego dóbr w postaci czci, godności i dobrego imienia dokonanych w piśmie procesowym z dnia 29 maja 2013 roku w sprawie prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Toruniu XI Ns 637/13 przez złożenie do akt sprawy prowadzonej w Sądzie Rejonowym w Toruniu pod sygnaturą XI Ns 637/13 pisma zawierającego przeprosiny o następującej treści: „W. M. bardzo, ale to bardzo przeprasza Pana J. S. za znajdujące się w piśmie uczestniczki z dnia 29 maja 2013 roku nieprawdziwe informacje i nieuprawnione sugestie dotyczące Jego stanu zdrowia naruszające Jego dobre imię, cześć i godność osobistą”. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 2500 zł zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i zasądzenia od pozwanej na rzecz Fundacji Pomocy Samotnym Matkom w T. kwoty 2500 zł na podstawie art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż strony pozostawały w nieformalnym związku od 2011 roku. Związek ten zakończył się w styczniu 2013 roku. W czasie trwania konkubinatu strony kupiły za pieniądze stanowiące odrębny majątek powoda mieszkanie na współwłasność. W chwili obecnej toczy się przed Sądem Rejonowym w T. postępowanie o zniesienie współwłasności ww. mieszkania. W odpowiedzi na wniosek o zniesienie współwłasności W. M. za pośrednictwem swojego pełnomocnika złożyła pismo procesowe z dnia 29 maja 2013 roku w którym stwierdziła, iż „powód ma wahania nastrojów, manię oraz liczne problemy psychiczne, w związku z którymi leczy się psychiatrycznie”. Wniosła także o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu psychiatrii na okoliczność stanu zdrowia powoda w związku z zaburzeniami świadomości i pamięci w związku z chorobą psychiczną oraz zmianami miażdżycowymi. Kategorie stwierdzenia i sugestie co do stanu zdrowia powoda są nieprawdziwe i w umyślny sposób naruszyły jego dobre imię, cześć i godność osobistą. Stwierdzenia te nie mieszczą się w ramach

merytorycznej wymiany argumentów prowadzonej w postępowaniu o zniesienie współwłasności. Zaproponowany sposób usunięcia skutków umyślnego naruszenia dóbr osobistych jest adekwatny do sposobu ich naruszenia. Z uwagi na to, iż pozwana naruszyła dobra osobiste powoda w sposób umyślny powód wniosł o zasądzenie zadośćuczynienia na jego rzecz oraz zasądzenia wskazanej kwoty na określony cel społeczny.

W odpowiedzi na pozew W. M. domagała się oddalenia powództwa i zasądzenia od powoda zwrotu kosztów postępowania. Pozwana zaprzeczyła wszystkim twierdzeniom zawartym w pozwie i wskazała, iż przesłanką naruszenia dóbr osobistych jest bezprawność działania. Nie można kogoś pomówić w piśmie procesowym, jeśli pismo to zmierza do realizacji przysługującego stronie prawa. Twierdzenia i argumenty zawarte w piśmie procesowym z dnia 29 maja 2013 roku miały charakter rzeczowy, odnosiły się do konkretnych zachowań powoda i miały za cel realizację praw podmiotowych przysługujących pozwanej w postaci uprawnień procesowych. Powód we wniosku o zniesienie współwłasności odwoływał się do rzekomego związku (konkubinatu) stron. W ocenie pozwanej są to twierdzenia nieprawdziwe i urojone. Podobnie powód miał oskarżyć pozwaną o kradzież przedmiotów, z których istnienia pozwana nawet nie zdawała sobie sprawy. Zgłoszenie wniosku o przeprowadzenie opinii z zakresu psychiatrii na okoliczność stanu zdrowia powoda jak i opis jego zachowań ma związek z żądaniem zgłoszonym przez pozwaną w sprawie XI Ns 637/13 oddalenia roszczeń powoda związanych z kosztami utrzymania lokalu na podstawie art. 5 k.c. Pozwana argumentowała niezasadność obciążania jej połową kosztów utrzymania mieszkania agresywnymi i nieprzewidywalnymi zachowaniami powoda względem jej i jej córki. Pozwana boi się mieszkać we wspólnym mieszkaniu z uwagi na przemoc ze strony powoda. Trudno zatem traktować jej wnioski jako bezprawne. Pozwana podkreśliła, iż powód nie zaprzecza innym faktom na które powołała się pozwana w swoim piśmie z dnia 29 maja 2013 roku o pobiciu, przemocy wobec córki, śledzeniu pozwanej. W ocenie pełnomocnika pozwanej stwierdzenia wskazujące, że ktoś cierpi na zaburzenia psychiczne w ogóle nie mogą być uznane za naruszenie dobrego imienia, czci i godności osobistej. Na różnego rodzaju zaburzenia psychiczne cierpi około 25% populacji. Trudno uznać, iż użycie neutralnego określenia, które dotyczy tak wielkiej ilości osób w jakikolwiek sposób obrażało powoda. Co więcej pismo to kierowane było do Sądu, a osobami, które miały z nim styczność są wyłącznie sędziowie rozpoznający sprawę, przez co skutki tego twierdzenia są minimalne. Pisma sądowe nie mają charakteru ogólnodostępnego. Do odpowiedzi na pozew pozwana dołączyła powództwo wzajemne, w którym domaga się zadośćuczynienia za naruszenie jej dóbr osobistych w postaci dobrego imienia przez zawarcie we wniosku o zniesienie współwłasności twierdzeń o kradzieży przez pozwaną biżuterii o wartości 10.000 zł oraz za naruszenie jej dóbr osobistych w szczególności nietykalności cielesnej w związku z pobiciem jakiego dopuścił się powód w dniu 22 marca 2013 roku.

Zarządzeniem z dnia 1 sierpnia 2013 roku Sąd uznał powództwo wzajemne za niedopuszczalne w niniejszej sprawie i wyłączył je do odrębnego postępowania.

Na rozprawie strony podtrzymały swoje stanowiska. Pełnomocnik powoda wniosł o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów postępowania w tym 6-krotności stawki minimalnej tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W odpowiedzi pełnomocnik pozwanej wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda 6-krotności stawki minimalnej z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił, co następuje:

W Sądzie Rejonowym w Toruniu prowadzone jest postępowanie o zniesienie współwłasności nieruchomości – własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) o powierzchni 60,80m², położonego w T. przy ul (...) wraz z wkładem budowlanym bez urządzonej Księgi Wieczystej. Postępowanie toczy się z wniosku J. S.. We wniosku powód wskazał, iż od 2011 do stycznia 2013 roku pozostawał w konkubinacie z W. M.. W tym okresie strony kupiły we współwłasności mieszkanie położone przy ul (...). Lokal ten został nabyty ze środków stanowiących odrębny majątek J. S.. W tej sytuacji J. S. wniosł o zniesienie współwłasności przez przyznanie mu prawa do własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego bez obowiązku spłaty na rzecz uczestniczki W. M.. J. S. wniosł także o zasądzenie od W. M. na jego rzecz kwoty 900 zł tytułem zwrotu połowy czynszu uiszczanego przez powoda od lutego 2013 roku.

Dowód: wniosek o zniesienie współwłasności k 2,3 akt XI Ns 637/13

W odpowiedzi na wniosek z dnia 29 maja 2013 roku pełnomocnik pozwanej W. M. domagał się zniesienia współwłasności własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego przez przyznanie go na wyłączną własność J. S. z jednoczesną spłatą uczestniczki (pозwanej) w kwocie 115.000,00zł. Pełnomocnik wniósł także o oddalenie żądania zasądzenia od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwoty 900 zł z tytułu połowy czynszu od lutego 2013 roku. W uzasadnieniu odpowiedzi na wniosek pełnomocnik uczestniczki zaprzeczył, aby W. M. i J. S. kiedykolwiek pozostawali w nieformalnym związku. Wskazał, iż z uwagi na wiek i problemy z sercem J. S. potrzebował opieki i wsparcia. W. M. jest z zawodu pielęgniarką i na prośbę wnioskodawcy zgodziła się nim opiekować. Strony wspólnie zakupiły mieszkanie ze wspólnych środków. W piśmie tym pełnomocnik uczestniczki wskazał, iż „J. S. cierpi na wywołane prawdopodobnie miażdżycą zaburzenia świadomości, wahania nastrojów, manię oraz liczne problemy psychiczne, w związku z którymi leczy się psychiatrycznie. Przejawiało się to agresywnymi zachowaniami w stosunku do uczestniczki: kilkakrotnie ona oraz jej córka zostały pobite przez wnioskodawcę. Nastroje wnioskodawcy zmieniały się nagle: jednego dnia zachowywał się w stosunku do uczestniczki i jej córki przyjaźnie a następnego dnia agresywnie. Jednocześnie znęcał się nad obiema psychicznie: odmawiał uczestnicze wypłaty obiecanego wynagrodzenia, sprzeciwiał się posiadaniu przez nią konta w banku oraz zachowywał się agresywnie. Ponadto próbował wymusić na uczestnicze kontakty seksualne. Te zachowania były przyczyną opuszczenia mieszkania przez wnioskodawczynię. Wskazane przez wnioskodawcę tło sporu: rzekomy związek uczestników jest całkowicie fałszywy i zdaniem uczestniczki zmyślony przez J. S. w celu odwetu za stanowczo odrzucone propozycje o charakterze seksualnym. Aktualnie wnioskodawca prześladowuje uczestniczkę próbując ją zastraszyć głuchymi telefonami, śledząc ją a następnie relacjonując jej przebieg dnia jej matce”.

Dowód: pismo z dnia 29 maja 2013 roku k -8 akt

W piśmie tym pełnomocnik uczestniczki wniósł także o „oddalenie żądania zasądzenia czynszu za używanie lokalu na podstawie art. 5 k.c. Uczestniczka nie może zamieszkiwać w swoim mieszkaniu ze względu na obawę fizycznej i psychicznej przemocy ze strony wnioskodawcy do siebie i swojej córki. Przyczyną opuszczenia lokalu jest bezprawne zachowanie wnioskodawcy, więc ze względu na zasady współżycia społecznego nie może on wymagać, aby uczestniczka partycypowała w kosztach eksploatacji”. Na powyższe okoliczności pełnomocnik uczestniczki wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychiatry na okoliczność stanu zdrowia psychicznego wnioskodawcy, w szczególności niewiarygodności jego twierdzeń oraz zaburzeń świadomości i pamięci w związku z chorobą psychiczną oraz zmianami miażdżycowymi oraz wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań wskazanych świadków.

Dowód: pismo z dnia 29 maja 2013 roku k -8 akt

W chwili obecnej strony są silnie skonfliktowane w związku z prowadzoną sprawą o zniesienie współwłasności nieruchomości. Pozwana W. M. wyprowadziła się z kupionego z powodem mieszkania. W chwili obecnej jest związana ze S. J..

Dowód: zeznania D. D. złożone 21.10.2013 roku 00:12:27 k 75

zeznania I. D. złożone 21.10.2013 00:27:36 k – 76

zeznania S. J. złożone 21.10.2013 roku 00:47:37 k-76

zeznania powoda złożone 21.10.2013 r. 01:07:14 k-77

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie dokumentów i pism znajdujących się w aktach sprawy XI Ns 637/13 w szczególności we wniosku i w odpowiedzi na wniosek. Zeznania świadków niewiele wniosły do sprawy. Świadkowie potwierdzili fakt prowadzenia postępowania o zniesienie współwłasności. Potwierdzili

również, iż strony są silnie skonfliktowane. Powyższe okoliczności znalazły potwierdzenie w aktach postępowania nieprocesowego o zniesienie współwłasności i co do zasady nie były sporne między stronami.

W niniejszej sprawie powód domagał się przeproszenia oraz zapłaty zadośćuczynienia i zasądzenia od pozwanej na określony cel społeczny wskazanej kwoty za naruszenie jego dóbr osobistych w postaci dobrego imienia, czci i godności osobistej dokonane pismem procesowym z dnia 29 maja 2013 roku i zawartymi tam twierdzeniami o chorobie psychicznej powoda i zaburzeniach psychicznych.

Problematyka ochrona dóbr osobistych jest zagadnieniem skomplikowanym i złożonym. Podstawowe uregulowania w tej materii znalazły się m.in. w Konstytucji RP, kodeksie cywilnym i innych przepisach.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (art. 24.k.c.)

Jak wynika z przytoczonych przepisów polskie prawo nie przewiduje zamkniętego katalogu dóbr chronionych prawnie. Tym niemniej aby dochodzić zadośćuczynienia za ich naruszenie, nie wystarczy samo wskazanie zdarzenia, które spowodowało to naruszenie, ale także powód musi wskazać jakie konkretnie dobra osobiste zostały naruszone. Przy wyjaśnianiu istoty dóbr osobistych i związanych z nimi praw osobistych dominujący jest pogląd wskazujący, iż przy ocenie czy doszło do naruszenia dóbr osobistych decydujące znaczenie ma nie tyle subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ile to jaką reakcję wywołuje w społeczeństwie to naruszenie. Podkreśla się przy tym, że przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, którego ochrony domaga się osoba zgłaszająca żądanie należy brać pod uwagę całokształt okoliczności, a nie np. zwrot wyrwany z całej wypowiedzi. (tak Komentarz do Kodeksu Cywilnego. Księga pierwsza. Część Ogólna Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki, uwagi do art. 23 k.c. Wydawnictwo LexisNexis, Warszawa 2007). Ocena czy doszło do naruszenia dobra osobistego danego podmiotu oparta jest na przesłankach subiektywnych i obiektywnych. Przepisy art. 23 i 24 k.c. w odniesieniu do ogólnej reguły dowodowej nakładają na powoda obowiązek wykazania, iż doszło do naruszenia jego dobra osobistego i wskazania jakie dobro zostało naruszone.

Przepisy art. 23 i 24 k.c. konstruują domniemanie bezprawności działania. W tej sytuacji na pozwanym ciąży obowiązek udowodnienia, iż jego działanie nie było bezprawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyrok z 7 kwietnia 2009 roku (M.P.Pr. 2009/12/642) do powstania roszczeń określonych w art. 24 k.c. nie jest wystarczająca sama bezprawność działania sprawcy. Niezbędny jest także skutek tego działania w postaci naruszenia jednego z dóbr osobistych, o których mowa w art. 23 k.c.

Z treści art. 24§1 k.c. wynika jednoznacznie, iż ochrona dóbr osobistych przysługuje jedynie przed działaniem bezprawnym. Przesłanka bezprawności działania jest przesłanką konieczną do udzielenia ochrony o charakterze niemajątkowym. Przesłanka bezprawności działania jest ujmowana w kodeksie cywilnym szeroko. Przyjmuje się mianowicie, że bezprawne jest każde działanie sprzeczne z normami prawnymi, a nawet z porządkiem prawnym oraz zasadami współżycia społecznego. W orzeczeniu z 19 października 1989 roku (II Cr 419/89 OSP 11-12/90, poz. 377) Sąd Najwyższy wskazał, iż za działania bezprawne uważa się każde działanie naruszające dobro osobiste, jeśli nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających je. Sąd Najwyższy wskazał, iż do okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych zalicza się: działanie w ramach porządku publicznego- tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa, wykonywanie prawa podmiotowego, zgodę pokrzywdzonego, działanie w obronie uzasadnionego interesu społecznego.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności, zdaniem Sądu, wskazać należy, iż działania strony pozwanej nie cechuje bezprawność. Okolicznością bezsporną między stronami jest prowadzenie postępowania o zniesienie współwłasności. W ramach tego postępowania powód domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 900 zł tytułem połowy kosztów utrzymania wspólnego mieszkania od lutego 2013 roku. Pozwana wnosila o oddalenie tego żądania na podstawie art. 5 k.c. Wskazywała, iż w jej ocenie J. S. swoim zachowaniem – zmiennymi nastrojami, wybuchami agresji, przemocą wobec niej i jej córki uniemożliwia jej zamieszkiwanie we wspólnym mieszkaniu. W tej sytuacji żądanie zapłaty połowy kosztów utrzymania lokalu jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Na powyższą okoliczność złożyła wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków i wnioski o przeprowadzenie opinii biegłego z zakresu psychiatrii. W ocenie Sądu powyższe okoliczności stanowią wykonywanie prawa podmiotowego przez pozwaną. Każda ze stron procesu ma prawo powoływać się na okoliczności, które w jej ocenie są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i powoływać wnioski dowodowe w tym zakresie. Weryfikacja procesowa przytoczonych przez stronę okoliczności i złożonych na ich poparcie wniosków dowodowych należy do Sądu. Jeśli zdaniem pozwanej powołane w piśmie z dnia 29 maja 2013 roku okoliczności dotyczące zachowań i stanu zdrowia powoda mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia ma ona prawo je składać i powoływać się na nie w toku postępowania. Do Sądu Rejonowego rozpoznającego sprawę o zniesienie współwłasności należy ocena zasadności twierdzeń pozwanej i rozstrzygnięcie w przedmiocie złożonych przez nią wniosków dowodowych. Odmierna interpretacja prowadziłaby do ograniczenia stronie prawa do dochodzenia lub obrony swych praw. Zgodzić się należy z pełnomocnikiem pozwanej, który w odpowiedzi na pozew wskazywał, iż pismo pełnomocnika W. M. z dnia 29 maja 2013 roku stanowiło realizację konstytucyjnie gwarantowanego prawa do Sądu.

Po wtóre wskazać należy, iż stwierdzenie czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego powinno być ocenione przez pryzmat kryterium subiektywnego i obiektywnego. Użyte przez pełnomocnika pozwanej sformułowanie zawarte w piśmie procesowym w ocenie powoda winno go obrażać, naruszać jego godność, cześć czy dobre imię. Sformułowanie to winno wywoływać również u osoby postronnej podobne odczucia. Powinno wywoływać u tej osoby przekonanie, że sformułowanie to zostało użyte w celu obrażenia innej osoby, poniżenia jej w jakikolwiek sposób. Powołanie się w sprawie o zniesienie współwłasności nieruchomości na stan zdrowia jednej ze stron postępowania w celu uzasadnienia określonego żądania (art. 5 k.c.) niewątpliwie nie narusza niczyich dóbr osobistych. Kryterium obiektywne nie pozwala na przyjęcie, iż wskazane sformułowanie miało na celu obrażenie powoda, znieważenie, go czy w inny sposób napiętnowanie jego osoby. Odwołanie się do choroby psychicznej czy zaburzeń psychicznych nie może być odczytywane jako obraza. Choroba psychiczna czy zaburzenia psychiczne stanowią rodzaj dolegliwości chorobowych (tak jak i inne schorzenia np. choroby serca czy nerek) i trudno uznać, iż powołanie się na nie w piśmie procesowym stanowi naruszenie dóbr osobistych. Warto podkreślić, iż w piśmie z dnia 29 maja 2013 roku znalazły się również informacje o chorobie serca powoda i problemach miażdżycowych. Opisanie innych dolegliwości, na które skarża się powód w jego ocenie w żaden sposób nie stanowiło naruszenia jego dobrego imienia, czci i godności.

Tym bardziej, iż pisma procesowe mają szczególny charakter. Są one kierowane do Sądu i zawierają merytoryczne stanowisko jednej ze stron. Akta sprawy nie są jawne, a dostęp do pisma mają w zasadzie wyłącznie członkowie składu orzekającego. Celem pisma procesowego nie jest informowanie szerokiego kręgu odbiorców o stanie zdrowia jednej ze stron czy też ujawnianie chorób na które choruje dana osoba.

Warto także podkreślić, iż pismo z dnia 29 maja 2013 roku zostało sformułowane i podpisane przez pełnomocnika pozwanej. To nie W. M. była autorką pisma i nie ona je podpisała. Trudno zatem aby ponosiła odpowiedzialność za treści zawarte w piśmie sporządzonym przez inną osobę.

Sąd pominął dowód z zeznań świadków J. M., S. M., P. M., J. J. oraz wniosków o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego i zwrócenie się do Komendy Policji o informacje na podstawie art. 217§3 k.p.c. Należy zwrócić uwagę, iż powód domagał się ochrony dóbr osobistych naruszonych treścią pisma pełnomocnika pozwanej z dnia 29 maja 2013 roku. Treść pisma jak i okoliczności jego złożenia nie były sporne między stronami i nie budziły żadnych wątpliwości. Rolą Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę było ustalenie czy rzeczywiście dobra osobiste powoda zostały naruszone a jeśli tak to określenie w jaki sposób mają zostać usunięte skutki ich naruszenia. Prowadzenie postępowania dowodowego w

kierunku ustalenia zakresu stosunków jakie łączyły strony nie mieści się w granicach rozpoznawanej sprawy a złożone wnioski dowodowe zmierzały do nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd zgodnie z powołanymi wyżej przepisami orzekł jak w sentencji orzeczenia. O kosztach orzeczono w myśl art. 98 k.p.c. W ocenie Sądu nie zostały spełnione przesłanki do uwzględnienia wniosku pełnomocnika pozwanej o zasądzenie 6 krotności stawki minimalnej przewidzianej w przepisach Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 201.490 tekst jednolity). Sprawa nie miała charakteru skomplikowanego i nie wiązała się ze znacznym nakładem pracy pełnomocnika. W tej sytuacji Sąd zgodnie z §10 pkt 3 w zw. z §6 pkt 3 cytowanego rozporządzenia orzekł jak w sentencji.